

Novella

Jogában áll elcsábítani

Ruby Sam

Jogában áll elcsábítani

Ruby Sam

Ruby Saw
Jogában áll elcsábítani
Jogában áll 1. - Novella

© Ruby Saw © Book Dreams Kiadó

Minden jog fenntartva!

Szerkesztő: Fáy Linett

Borítóterv: Zsigmond-Bárdos Melinda

Kép forrása: Freepik

Felelős kiadó: Book Dreams Kiadó

Elérhetőségek: +3620/461 -0685

info@bookdreams.hu • www.bookdreams.hu

facebook.com/bookdreamskiado

instagram.com/bookdreamskiado

ISBN E-pub: 978-963-586-098-2

ISBN Mobi: 978-963-586-099-9

BOOK DREAMS

Book Dreams Kiadó

2022

Tracklist:

Ruby Saw lejátsszási listája:

AViVA & The Tech Thieves – Broken

Besomorph – Kisses Back (feat. HALUNA)

Besomorph & Meric Again – Written In The Stars

Besomorph & Paradigm – Burn Me Up (Azertion Remix)

Besomorph, EQRIC, MØRFI – Hate Me (feat. FJØRA)

Eneli – Lover

J2 feat. Keeley Bumford – Dreamweaver

Shasta

A zene hangosan dübörgött, borzasztóan zavart. Nem is értettem, miért pont ide kellett randit szerveznem. Nem voltam sosem bulizós. Persze ez nem jelentette azt, hogy néha nem esett jól kiengedni a gőzt, de ez csak különleges alkalmakkor fordult elő. Minden második napfordulókor körülbelül.

Sasha és én már egy ideje kerülgettük egymást a cégnél. Igen, tiszta, hogy házinyúlra nem lövünk, de a fenébe is! Sasha nagyon szexi pasi volt, vicces, udvarias, és az elmúlt fél évben nem volt senkim, úgyhogy ideje volt esélyt adnom neki. Mármint komolyan.

Elégge elfuserált próbálkozásai voltak, de mindig jól jött ki a szorult helyzetekből. Tudta jól, hogy munkába menet veszem a kávé a Starbucks-ban, erre vagy négyszer állított be habos frappéval. Igyekezett mindig kedveskedni, de én nem igazán akartam nyitni felé, pedig nagyon tetszett, de még bennem élt az előző kapcsolatom, úgy éreztem nem állok készen erre. És ebben akkor sem voltam biztos, amikor végül igent mondtam a randira. De hát egyszer élünk, kezünkben a kulcs... Oké, ez nem sör reklám, de valami ilyesmi mondat illik ide.

Egy magazin szerkesztőségében dolgoztunk, ő a művészeti osztályon, mint grafikus, én pedig a piackutatáson. Konkrétan egész nap együtt voltunk, akkor éppen egy parfüm arculatát igyekeztünk összerakni, hogy harmonizáljon a többi anyaggal. Aztán szó szót követett, és oda jutottunk, hogy péntek este találkozunk a Fangs nevű szórakozóhelyen.

Én ott voltam! Egy fehér szatén ruhában, ami inkább hasonlított hálóingre, de a butikban nagyon tetszett. Persze, hogy direkt erre az estére vettem. Az a nő, aki azt mondja, ő aztán nem vesz új ruhát egy randi miatt, száz százalék, hogy hazudik. Belénk van kódolva a tetszeni akarás!

Mindent megteszünk, hogy a kiszemelt csinosnak lásson. Rakoncátlan loknikba sütöttem be hosszú barna hajamat, enyhe sminket viseltem, illetve melltartó sem volt rajtam a ruha alatt. Utóbbi megbántam, mert folyamatosan lecsúszott a vállamról a ruha pántja a táskáéval, és elég volt egy rossz mozdulat, hogy mindenki láthassa a bájaimat.

Céltudatosan indultam meg a táncoló tömegbe, mert tudtam, hogy Sasha az ismerőseivel lesz, legalábbis így beszéltük meg, hogy egy füst alatt bemutat a barátainak is. Nos, ez számomra már komoly volt, de álltam elébe. Bármire készen álltam! És amikor azt mondom, bármire, azt úgy is gondoltam. Azt hiszem. Nyugodtan el lehet ítélni, de baromi jólesett, hogy egy ilyen lélegzetelállító pasas kitüntetett a figyelmével, ráadásul ezzel a "bemutatlak a barátaimnak" dologgal csak még komolyabbra fordult kettőnk dolga, na, meg azért ismertük is egymást. Tehát nem mentem fejfelé a falnak. Nem is mertem volna, nem is voltam biztos magamban, csak azt hittem elég tökös vagyok hozzá, hogy bármire készen álljak, de a tökömet valószínűleg a másik táskámban hagytam.

Idegesen forgolódtam, mert senkit sem láttam, nem jött szembe egyetlen ismerős arc sem, aztán végül megpillantottam őt. Éppen a pult felé igyekezett. Széles mosoly terült szét az arcomon, amint megláttam, milyen csinosan van felöltözve. Kék farmert és fehér inget viselt, aminek a felső két gombját kigombolva hagyta. A szövet feszült izmos karjain, szépen kiadta széles deltáit, eszméletlen jól nézett ki. Vágyakozva szívtam be alsó ajkam, majd megindultam felé, de ahogy tettem egy lépést, meg is torpantam. Ezután a látvány után nem erre számítottam.

Sasha a pultra könyökölve várta a rendelését. Egy igencsak lenge öltözetű nő sétált mellé. Combszizmát viselt, forrónadrágot és kék necc felsőt, ami egyáltalán nem sejtetett, hanem a nagyérdemű elé tárta mindenét. Hosszú szőke hajába túrt, ahogy megtámaszkodott a pult oldalán, majd a férfi felé

fordult. Megzavart a látvány. Nekem úgy tűnt, mintha a nő hajtana rá, és ez nagyon hamar be is igazolódott. Mondjuk azt nem gondoltam volna, hogy Sasha is...

Vigyorogva hajolt a szőke nő felé, amire az elkapta fehér ingét, magához húzta, majd megcsókolta. Az állam a földet súrolta, ahogy néztem őket. Én nem ezért mentem oda! Annyira rosszul esett, hogy Sasha még csak nem is tiltakozott, hanem szó nélkül megadta magát. Ami addig felépült bennem, akkor a porba hullott, és ahogy mélyült a csókjuk, én úgy lettem egyre elkeseredettebb.

Csak hitegetett, csak azt akarta, csupán egy strigulát akart húzni a többi közé. Ilyen, és ehhez hasonló gondolataim támadtak, és már a sírás kerülgetett. Nem akartam tovább nézni, mert addigra már totál összesimultak, a nő Sasha barna haját túrta, míg a férfi a fenekére csúsztotta a kezét. Ez kútba esett.

Megfordultam, és a kinti rész felé indultam, szinte átgázoltam a tömegen. Amikor átléptem a boltívet, fájdalmas sóhaj hagyta el az ajkamat. Fájt. Túl könnyelműen álltam hozzá, azt gondoltam, hogy most majd elindul közöttünk valami komoly, de elbíztam magam. Éreztem én a lelkem mélyén, hogy nem szabad engednem neki, mindig visszahúzott valami, de ezt csak akkor értettem meg.

A kinti pult felé tartottam, gondoltam, iszok egy italt, aztán hazamegyek, és megeszem azt a mirelit pizzát, ami a fagyasztóban árválkodott. Felesleges volt minden erőfeszitésem. Szomorúan léptem a kivilágított pult elé, majd rendeltem:

– Egy gin-tonicot kérek szépen! – intettem a csinos pultos lánynak, amire mosolyogva készítette az italt.

Körülöttem mindenki jól érezte magát, csupán az én ábrázatom volt olyan, mint akivel akkor közölték, hogy normális férfiak bizony nincsenek.

És láss csodát, valóban valami hasonló történt. Nem is tudom, mit gondoltam, rosszul éreztem magam a történetek miatt. Sasha nem tűnt ilyennek, aki csak így leáll mással. Az a nő viszont csinosabb és rámenősebb volt nálam, szóval... Kár is volt ezen agonizálnom.

Megkaptam az italt, fizettem, azután nagy svunggal fordultam meg, nem néztem szét, és nekimentem valakinek. A tonic rám ömlött, bele a táskámba, én pedig lefagyva bámultam magam elé.

– Elnézést, nem számítottam rá, hogy megfordulsz – dadogta a férfi, miközben átnyúlt a vállam felett, majd szalvétát lengetett előttem.

Lassan pillantottam végig rajta. Lehetett vagy két méter, mert még magassarkúban is csupán a válláig értem. Megnyerő és kissé zavart mosoly terült szét borostás arcán, riadtan kapkodta zöldesbarna szemeit, ahogy realizálta, mi történt.

– Jó estét! – tört elő belőlem a lehető leghülyébb mondat, és talán egy csepp arrogáns hanglejtéssel mondtam. Pislogtam is párat, hogy ezt talán nem kellett volna, de aztán inkább elvettem a szalvétát, felitattam a táskámra ömlött italt.

– Szörnyen restellem. Meghívlak! Mit ittál? – szabadkozott idegesen, de én csak legyintettem, majd letettem a pultra a poharat.

– Nem történt semmi, nem fontos. Újabb jel, hogy semmi keresnivalóm itt – sóhajtottam szomorúan, aztán kidobtam a pult melletti szemetesbe a szalvétát.

– Ragaszkodom hozzá, kérlek! – tekintett le rám esdekelve. Nem igazán kívántam már akkor az alkoholt, de olyan bánatos szemekkel nézett, hogy végül is rábólintottam.

– Gin-tonic, köszönöm – mondtam, miközben megigazítottam a vállamon lévő fekete táskát, majd végigfuttattam a tekintetem a körülöttünk lévő embereken.

– Parancsolj, és elnézést kérek még egyszer a figyelmetlenségem miatt – sajnálkozott továbbra is a férfi, ahogy felém nyújtotta a poharat.

– Nem történt semmi, és köszönöm – erőltettem mosolyt az arcomra.

– Nem is zavarok, biztosan várnak a barátaid. Jó szórakozást! – köszönt el, majd el is tűnt a tömegben.

Emlékszem, úgy pillantottam utána, mintha kísértetet láttam volna. Olyannak hatott. Sosem értettem, a sors miért kever bele az életünkbe ilyen pillanatokat. Semmi értelme nem volt az egésznek, de annak sem, hogy ott szobroztam a pult mellett. Gyorsan felhajtottam az innivalót, letettem a poharat, majd indultam vissza, be, hogy újra átverekedjem magam a tömegen, és végre hazamehessek. Ám a táncter felé igyekezve nagy meglepetésbe botlottam. Sasha és díszes társasága jött velem szembe.

– Shasta! – rökönyödött meg a kivilágított boltív előtt. Mellette volt a szőke nő, és úgy kapaszkodott a karjába, mintha valaki el akarta volna rabolni mellőle.

– Helló! – intettem, aztán utat törtem az ötfős társaság között. – Viszlát! – nem törődve velük indultam befelé, ám erős kéz fonódott a csuklómra. Idegesen pillantottam hátra, és Sashával néztem össze. – Mit akarsz? – förmedtem rá, és ki akartam rántani a karomat a markából, de oldalra húzott, majd a szemembe nézve érdeklődött.

– Hol voltál? Egy órája várlak – hányma idegesen a szememre, és komolyan úgy festett, mint akit bántott, hogy nem jöttem időben. Milyen jó színész volt.

– Nem érzem jól magam, úgyhogy hazamegyek – ráztam meg a fejemet, és úgy tettem, mint aki nem látott semmit. Nem akartam felhozni. Gondoltam, majd szépen eltávolodok tőle, aztán ennyi volt.

– De még csak most jöttél – mosolyodott el. Zöld szemei sejtelmesen csillantak meg, értettem a célzást. Ott volt a mi kis randink, csak ő éppen

másféle kacsintgatott.

– Most megyek! – mutattam a boltív felé, majd arra mozdultam, de visszahúzott.

– Mi lesz a randinkkal, Shasta? – büntudattal a szemében nézett rám, és volt is miért.

– Velünk nem lesz semmi! – emeltem meg a hangomat. Kezdett a fejembe szállni az a hirtelen lehúzott alkohol. Nem is ettem egész nap, szóval nem volt semmi a gyomromban, ami felszívta volna. – Engedj el, légy szíves! – mordultam rá.

– Valami probléma van? – jött oldalról a nem várt, mély hang, ami kicsit ismerős volt. Ahogy felé pillantottam, már tudtam, kihez tartozik. Az a magas pasi nézett le rám összevont szemöldökkel, aki nyakon öntött a ginnel. Úgy vizslatta Sashát, mintha egy gyilkost csípett volna fülön.

– Nem, nincs – húztam ki újra a kezemet a férfi markából, aki fájdalmas fintorral nézett rám. – Menni készültem.

– Kérlek, Shasta! – nyekkent az előttem álló férfi, és egy pillanatra meg is esett rajta a szívem, hogy talán mégsem kellene ezt, de aztán gyorsan magamhoz is tértem.

– Gyere már, Sash! – kiáltott felénk a szőke nő, amire felhorkantam, aztán a magas férfi felé fordultam, aki továbbra is Sashát nézte.

– Menj csak, Sash! Én is megyek – bólogattam, és eltávolodtam tőle. Értette, tudta jól, hogy láttam, mit művelt a pultnál. Világfájdalmas arckifejezése legalábbis erre engedett következtetni. – Jó szórakozást – kacsintottam rá, aztán szó nélkül beléptem.

Újra rosszul éreztem magam, mert reméltem, de kár volt. Az előző kapcsolatomnak azért lett vége, mert a párom másik városban kapott munkát, de én nem akartam elmenni, így a szakítás mellett döntöttünk. Békében váltunk el, aztán a nulláról indultunk. Sokáig úgy voltam vele,

hogy nem jött még el az ideje egy újabb kapcsolatra, mert a szívem még nem volt elég erős hozzá, viszont örökké nem tarthattam bezárva. Harminc múltam, az én óráim sem ketyegett örökké, csak éppen nem volt mindegy az ár. Nem baj, ha fáj, az érzések fájnak, az igazi érzések égetnek is. Vonzódtam hozzá, kicsit illúziókba is ringattam magam, aztán hatalmasat estem. A sors benyújtotta a számlát a könnyelműségem miatt, én csesztem el. Azt hittem, készen állok, de nem álltam.

Fülbemászó zene szólt, az én csípőm pedig akaratlanul is ringani kezdett. Lehunytam a szemem, és próbáltam felvenni a ritmust, de aztán gyorsan kinyitottam, mert nevetségesen festhettem ott egyedül. Végül megráztam a fejemet, és elindultam a kijárat felé, ám akkor kéz tévedt a derekamra, majd óvatosan húzott maga felé. Idegesen fordultam meg, azt hittem, Sasha az, de nem ő volt, hanem a magas férfi. Nagyra nyílt szemekkel nézett le rám, úgy ragyogott a tekintete, mint a csillagos ég. Megbénított a közelsége, mintha hatott volna rám. Rés nyílt ajkaim között, ahogy lassan oldalra döntöttem a fejemet, majd az énekesnővel együtt énekeltem:

– Isn't it lovely, all alone.

– Jól vagy? – kiáltotta túl a zenét, amire csak bólintottam, aztán közel léptem hozzá, a derekára tettem a kezemet, és táncolni kezdtem.

Lesütött tekintettel ringattam a csípőmet, miközben farmerjének övbújtatójába akasztottam az ujjamat. Egy pillanatra megrökönyödött, de aztán közelebb húzott magához, majd felvette a ritmusom. Finom illata volt, a citrus és a fekete tea keveréke lengte körbe. Csinos férfi volt, és mint kiderült lovagias is, valamint érdekelte a hogylétem, még így, ismeretlenül is.

Mire észbe kaptam, már a vállába kapaszkodva táncoltam, ami engem is meglepett, mert nem szokásom így nyitni a férfiak felé, de akkor valami történt velem. Nem Sashát akartam féltékennyé tenni, ilyen meg sem

fordult a fejemben, nem voltam bakfis; csupán olyan rezgései voltak ennek a férfinak, amik védtelenül találtak. Nem, inkább becsípve...

– Azt hiszem, ideje mennem – kiáltottam zavartan, ahogy elengedtem és eltávolodtam tőle.

– Várj! – kapott utánam, de gyorsabb voltam, a kijárat felé indultam.

Úgy éreztem, üldöz valami, és ez az egész este egy hatalmas hiba volt. Nem kellett volna megszakítanom a bekuckózós hétvégéket. Abból csak a baj van, ha az ember átlépi az ingerküszöbét, a komfortzónáját. Azt hiszi, jó lesz, de a legtöbbször csalódottan kullog vissza a megszokáshoz. Velem is hasonló történt.

Éppen taxit akartam fogni a szórakozóhely előtt. Pont jött is egy, én pedig vadul kalimpáltam, hogy előttem álljon meg, de persze észre sem vett.

– A fene esne beléd! – morgolódtam, aztán fújtatva fordultam meg, hogy újra próbálkozzak, ám akkor ismerős szempárba pillantottam bele.

Vicces, hogy ismerős, mert konkrétan ismeretlen volt számomra, de mégsem. Pár perce találkoztunk, semmit sem tudtunk egymásról, mégis kedvesen próbált segíteni, ami azt illeti, többször is. Elmosolyodtam, ahogy szikrázó szemeibe pillantottam.

– Segíthetek, uram? – szegtem fel a fejemet, gondoltam nem menekülök, talán ennek így kell lennie.

– Dempsey. Dempsey Lynch – mutatkozott be. Kellemes csengésű és különleges neve volt, akárcsak nekem.

– Shasta Flare – hajtottam le picit a fejemet.

– Gyönyörű ez a név, akárcsak – nem mondta végig, hanem zavartan a tarkójára simította hosszú ujjait, majd elpillantott a fejem felett.

– Akárcsak? – érdeklődtem kíváncsian fürkészsze az arcát.

– Akárcsak a viselője – nézett le rám, közben beszívta telt ajkát, majd mosolygott. Lefegyverező mosolya volt.

– Nos, köszönöm, Mr. Lynch, megtisztel – bohóckodtam tovább a hivatalos hangnemmel.

Kissé szürreális volt, hogy az előbb még azon keseregtem, átverték, aztán röpké tíz perc múlva pironkodva fogadom egy idegen bókjait.

Idegen?

– Tudom, ez elég átlátszó duma, de ha gondolod, szívesen hazaviszlek, látom, nem sikerül taxit fogni – húzta el feszengve a száját.

– Hát ez valóban eléggé átlátszó, szót se róla – fontam nevetve karba a kezeimet, és még bólogattam is hozzá. Beszélt volna, de felemeltem a kezemet ezzel is beléfojtva a szót. – Nézd, köszönöm a kedves gesztust, de biztosan várnak a barátaid, a barátnőid, úgyhogy menj csak vissza nyugodtan, megleszek.

Komoran ráncolta össze a szemöldökét, aztán kérdően tárta szét a karjait.

– Barátnőim? – horkant fel.

Nem is értettem, hiszen nyilván nem egyedül volt ott, és túlságosan is meseszerű volt ez az egész. Lepattint a férfi, aki hónapok óta ostromol, hogy randira hívjon, aztán szó szerint belebotlok egy másikba, aki úgy viselkedik, mintha egy mesekönyvből lépett volna elő.

– Tapasztaltam éppen, hogy a férfiak szeretnek több vasat tartani a tűzbe, igen – bólogattam.

– Én nem vagyok ilyen – rázta meg mosolyogva a fejét.

Basszus, mennyire szép mosolya volt...

– Én meg Marvel kapitány vagyok, csak éppen inkognitóban nyomulok. Tudod, titkos akció – emeltem a szám elé a kezemet, és suttoztam az utolsó mondatot, majd kacsintottam.

– Nem szép dolog általánosítani, Shasta.

– Igaz, sajnálom, hogy egy kalap alá vettelek ezzel a... Ide valami frappáns szitokszó kellene, de persze egy sem jut az eszembe –

gondolkodtam el az égre tekintve, a gin eléggé megdobta a fejemet, szóval dőlt belőlem a szó. – A lényeg, hogy bocsánat, és jó éjszakát! – intettem, aztán megfordultam, hogy újra próbálkozzak a taxival.

Ahogy tettem egy lépést az út széle felé, jött egy kisteherautó, és lecsapta a ruhámat. Természetesen délelőtti esett, és naná, hogy ott, pont ott volt egy hatalmas tócsa. Beterítette frissen vásárolt fehér ruhámat, én pedig tátott szájjal néztem magam elé, lefagytam. Ez volt számomra az abszolút végszó.

– Agyvérzést fogok kapni – sóhajtottam, aztán nagyjából letöröltem a koszos vizet a térd alá érő ruháról.

– Még most se vigyelek haza? – lépett mellém zsebre dugott kézzel Dempsey.

– Nem, még most se, köszönöm – mordultam fel, majd oldalra léptem, és akkor kitörött a cipőm sarka is. Hangosan reccsent a fekete magassarkú szandál, az én szemem pedig kipattant. – Ez most komolyan velem történik? – tettem fel a költői kérdést, aztán lepillantottam a bal lábamra. Hosszában ketté hasadt széles sarka, és éppen csak a szentlélek tartotta össze.

– Shasta, hadd segítsek, légyszi! – nyúlt felém, amire elkerekedett szemekkel húzódtam arrébb.

– Mit akarsz tőlem? Rendőrt fogok hívni! – vicsorogtam zavartan, majd próbáltam úgy megtartani az egyensúlyom, hogy ne törjön tovább a cipőm sarka.

Komikus volt, amit leműveltünk Miami forgalmas, éjszakai utcáján. Körülöttünk jöttek-mentek az emberek, az autók, a város zajait elnyomta kettőnk beszéde, és fel sem fogtam igazából, hogy a nyílt utcán vagyok, és mindenki látja, hogy bénázok.

– Ó, hát azzal nem kell vesződnöd – mosolyodott el, amire értetlenül vontam össze a szemöldököm. – Rendőr vagyok – ecsetelte, aztán szürke

zakója belső zsebébe nyúlt, és elővett egy jelvényt. Közelebb sétáltam, aztán lenéztem a barna, pénztárcához hasonlító tartóra. Valóban az volt, még hozzá nyomozó.

– És akkor most essek hasra? – pislogtam rá csücsörítve. – Attól még nem kell a nyomomban lenned, mert ez a munkád.

– Egyedül maradtam – szakadt ki belőle végül. – A társaság, akikkel jöttem, szétszéledt, és aztán jöttél te. Úgy éreztem, nem hagyhatlak egyedül, hogy valami baj van – nézett mélyen a szemembe. Varázslatos pillantása volt, borostyán színű szemei vágyakozóan csillantak meg az esti fényekben.

– Szakmai ártalom? – horkantam fel szarkasztikusan, aztán végül is úgy döntöttem, hogy elfogadom azt a fuvart.

Ilyen kinézettel inkább nem ültem volna taxiba, ráadásul igazolta magát, szóval, gondoltam, mégsem lehet sorozatgyilkos, hanem tisztességes rendőr. De természetesen hazudhatott is, ám akkor az már nem érdekelt, csupán a tényeket néztem. Elhittem, és igen, tényleg bajban voltam. Több szempontból is.

– Miért vagy ilyen undok? Segíteni próbálok. Egy vadidegen, mogorva nőt igyekszem jobb belátásra bírni – csattant fel, amire nagyra nyíltak a szemeim, és felvettem a fonalat.

– Szóval nekem kellene megtisztelve éreznem magam, Mr. miami nyomozó úr? Senki sem tartott fegyvert a fejedhez, hogy öntsd rám az italomat – gesztikuláltam hevesen.

– És még a ruhád is sáros! – mutatott felém ingerülten, de aztán elnevette magát, és követtem példáját.

– Nem is ismerjük egymást, de a nyílt utcán vitázunk. Szóval ezt tanítani kéne – csíptem be nagyot szusszanva az ujjaimmal az orrtövémet. – Bocsánat megint, de ez az este egy balszerencse áradás, és... Ah, hagyjuk! – legyeztem meg az arcomat.

– Megengeded, hogy hazavigyelek? – kérdezte, miközben lepillantott rám.

– Ha valóban rendőr vagy, akkor igen. De ha csupán álca, és egy gyilkos lapul a frissen vasalt, szürke zakó mögött, akkor nem – mondtam ki egy szuszra.

– Valóban rendőr vagyok, és mint olyan, igazat is mondok – mosolygott rám, amitől egy ütemet kihagyott a szívem. Vadul kapkodtam a tekintetem a szemei között, majd tátogva próbáltam kinyögni:

– M-mindig?

– Igen, mindig. Nevezzük szakmai ártalomnak – forgatta meg nevetve a szemeit. – A kocsim a túloldalon áll – mutatott egy fehér Land Rover felé a másik oldalon.

– Jól van, holnap reggelig át is érek – nyöszörögtem, ahogy tyúklépésben indultam meg az autó felé. Nem akartam, hogy megszégyenülve elhagyjam a cipőmet, úgy, hogy a herceg ott kullogott mellettem.

Ahogy az útra léptem, éppen jött egy autó. Igyekeztem, de nem mertem nagyobb lendülettel menni. Kéz fonódott a derekamra, majd a lábaim alá nyúlt, és ölbe kapott. Úgy vitt át az úton.

Kibaszott tündérmese.

A vállába kapaszkodva próbáltam észhez térni, hogy ez most komolyan megtörténik velem, nem csak egy álom, vagy részeg látomás. Úgy éreztem, szétszakít az a rengeteg ismeretlen inger, ami zaklatott lelkemben kavargott. Vagyis, nem volt ismeretlen, csupán régóta nem volt részem ilyen interakcióban.

– Így mégis gyorsabb volt – letett, majd kinyitotta nekem a kocsai ajtaját. Megszeppenve szálltam be a nagy terepjáróba, és zavartan csatoltam be az övemet, amíg ő is beült.

– Ez egyébként gyakori? – fordultam felé hunyorogva, közben a fülem mögé simítottam egy kósza tincset.

– Mármint? – nézett bele a visszapillantóba, aztán gyújtást adott.

– Minden este hazaviszel valakit? Csak azért kérdezem – megköszörültem a torkomat –, mert olyan profin viselkedsz – nyeltem egy nagyot, ahogy rátekintettem.

– Persze, ez a hétvégi program – bólogatott komolyan, de aztán elnevette magát. – Csak viccelek. Hová vigyelek?

– Lexington tizenegy, a külváros eleje – feleltem, aztán elhelyezkedtem.

– Egyedül élsz? – szegezte nekem a kérdést, ahogy kikanyarodott a disco utcájából.

– Nem – ráztam meg a fejemet. Kíváncsi voltam a reakciójára. Tudom, hülyeség, hogy ilyen rövid idő után, de tetszett nekem ez a férfi. Céltudatos volt, egyenes, őszinte, vicces és borzasztóan sármos.

– Szóval... – kezdett bele, de aztán elhalkult a hangja. Picit zavarba jött, viszont úgy tett, mint akit baromira érdekel a forgalom, ezzel akarta leplezni.

– Van egy süni család a kertemben – nevettem fel elégedetten, amire bárgyú grimasszal döntötte oldalra a fejét. – Miért érdekel?

– Próbálok társalogni csupán – vágta rá azonnal.

– És te egyedül élsz? – végül visszaütöttem a labdát.

– Igen. Nekem nincsenek rágcshók a környékemen. Igaz, egyszer volt egy egér, de nem működött a dolog. Patience, a szomszéd macskája elkapta, és ennyi volt. Pedig már cincogni is megtanultam – hűmmögött a mondat végén szomorúan.

– Te nem vagy normális! – sikoltottam fel nevetve. Ezzel a poénnal nálam nagyon betalált akkor. Erre volt szükségem, hogy picit megkönnyebbüljek. Oldott rajtam.

– Legalább nevetsz, és nem zsörtölődsz.

– Legalább – sóhajtottam, aztán kinéztem az ablakon. Pár perc volt csupán az út, talán hét, forgalomban tíz. Mindig igyekeztem haza, főleg egy ilyen elfuserált éjszaka után, de akkor azt akartam, bár ne érne véget az út. – Az a félig kész kerítésű ház – mutattam előre, a ház felé.

Volt még vele munka, de sosem értem rá erre, sokat dolgoztam. Az exem lemondott a házról a javamra, ellenben én nem tudtam foglalkozni vele, pedig mindig is én akartam jobban. Bántott ez az állapot, de hittem, csak átmeneti.

– Takaros – dicsérte meg kíváncsian vizslatva, ahogy leparkolt a felhajtón.

– Lesz majd, ha nem úgy néz ki, mintha zombi apokalipszis tört volna ki – húztam el a számat. – Az avar is szanaszét hever, arra értettem, lehet vannak alatta hullák is. Mindegy – legyintettem, majd kikapcsoltam az övet, a vállamra csúsztattam a táskámat, majd lenyomtam a kilincset. Már az autó oldalánál álltam, úgy köszöntem meg, hogy elhozott. – Nagyon köszönöm, hogy elhoztál, és kibírtál. Komolyan szar éjszakám volt, de te némileg tompítottad ezt – mondtam ki őszintén. Úgy éreztem, nem szabad semmit sem eltitkolnom.

– Némileg? – támaszkodott rá mosolyogva a kormányra.

– Igen, némileg – helyeseltem, aztán becsuktam az ajtót, és próbáltam óvatosan megállni törött cipősarkam miatt. – Jó éjszakát, Dempsey!

– Jó éjszakát, Shasta! Örültem – mosolygott rám, amit viszonztam, majd elfordultam, a ház felé indultam.

Léptem kettőt, de nem bírtam tovább menni. Valami vaskos marokként tekeredett a torkomra, mintha beszédre készített voltna, de nem igazán talált utat magának. Végül rájöttem: A társaságában akartam lenni, egy picit közel akartam érezni magamhoz, mert tetszett, nagyon is tetszett. Imponált

az, ahogyan velem bánt, pedig megtehetette volna, hogy otthagy, mert eléggé kaotikusan viselkedtem, de nem, ő kitartott.

– Dempsey! – kiáltottam el magam, amire az utca összes kutyája egyszerre kezdett ugatni. Egy pillanatra lehunytam a szemem, majd megnyaltam felső ajkamat, úgy léptem újra a fehér autó mellé. Leengedte az ablakot, aztán kíváncsian hajolt felém.

– Igen? – nézett rám ragyogó szemekkel.

– Tudom, ez átlátszó – kezdtem úgy, ahogy ő a disco előtt – és nevetséges, de nem kérsz egy kávé, cappuccinot, vizet?

– Így van, ez átlátszó – emelte meg egyik szépen ívelt szemöldökét. – Tudod, nagyon szívesen, de mi van, ha gyilkos vagy, és ez csak egy csel – fordította ellenem a saját szavaimat.

– Tudod – támaszkodtam rá a kocsijátajára, közel hajoltam hozzá – velociraptorokat is tartok a hátsó kertben, éhesek, úgyhogy – vontam meg mosolyogva a vállamat, ő pedig jóízűen nevetett fel.

– Egy teát szívesen meginnék. Feltéve, ha van.

– Akad – ingattam elgondolkodva a fejemet, mert nem voltam biztos benne, hogy valóban van.

Kiszállt az autóból, beriasztotta, aztán mellém sétált. Levettem a szandálomat, aztán elindultam a kis bejárón, a bejárati ajtó felé. Teljesen gépesített volt, és imádtam, hogy sosem kellett kulccsal bajlódnom, elég volt az ujjlenyomatom. Ezért is volt égő, hogy az udvar ennyire el volt hanyagolva.

Kinyitottam az ajtót, aztán beléptem, felkapcsoltam a villanyt, letettem a táskámat, ő addig belépett és becsukta a bejárati ajtót. Kíváncsian nézett körbe, szemügyre vette a házat. Lent egy nappali és konyha kapott helyet, míg fent két hálósoba és egy fürdőszoba.

Gyorsléptekkel megindultam a konyha felé, aztán tea után kutattam. Elégedetten sóhajtottam fel, amikor megláttam, hogy még pont két filter van a dobozban. Vízet engedtem a vízforralóba, aztán bögréket vettem elő, és vártam.

– És te egyedül laksz itt? – kérdezte, miközben besétált a konyhába. Még helyesebbnek tűnt akkor. Sasha is jól nézett ki, de Dempsey-nek volt egyfajta férfiúi kisugárzása, ami engem nagyon levett a lábamról.

– Igen, tudod, szakítás után én kaptam. Mindig is jobban ragaszkodtam ehhez a házhoz, aztán itt vagyok – válaszoltam őszintén, majd beletettem a filtereket a bögrékbe, és lekapcsoltam a forralót, amiben már bugyogott a víz. Elkészítettem a teákat, aztán cukorral együtt tettem a konyhapultra.

– Köszönöm – hálásan nyúlt a bögréért.

Pár pillanatig csendben álldogáltunk a konyhapult mellett. Azon gondolkodtam, hogy vajon ennek mégis mekkora lehetett az esélye, mármint ennek az éjszakának. Nem erre készültem, aztán sokkal többet kaptam, mint amit vártam.

– Mindig is nyomozó akartál lenni? – kérdeztem a munkájáról.

– Igen, igen az. Ez családi dolog, és eléggé bonyolult is – válaszolta kissé szomorúan. Úgy éreztem, ez olyan dolog, amiről nem szívesen beszél, szóval inkább nem bolygattam.

– És tényleg szórakozni mentél oda? Biztos nem egy ügy miatt? – mosolyodtam el, aztán lassan belekortyoltam a meleg teába.

– Bármilyen hihetetlen, mi, rendőrök is szoktunk szórakozni. Igen, azért mentem oda. És most biztos arra lennél kíváncsi, miért volt nálam a jelvényem – folytatta. Mintha tudta volna, mit akarok kérdezni, szóval volt gyakorlata ebben-abbban az emberi természetet illetően. – Nos, gőzöm sincs – vontam meg grimaszolva a vállát. – Ez az igazi szakmai ártalom, amikor

már automatikusan zsebre teszed a jelvényed – mosolygott a bögre mögött, majd ő is belekortyolt.

– Oké, ezzel megfogtál, jó válasz – bólogattam, közben szomorú sóhaj hagyta el az ajkam, ahogy lepillantottam sáros ruhámra. – Ennek is annyi – nyögtem lemondóan.

– Te miért mentél oda? Gondolom, nem azért vetted ezt a ruhát, hogy bemenj, aztán távozz.

– Honnan veszed, hogy új?

– Butik illata van, valamint látszik a szoknya részén az él, ahol össze volt hajtva, és a hátán tisztán kivehető a téglalap alakú árcédula helye – sorolta böszén az észrevételeit.

Hihetetlen ez a pasas!

– Randim lett volna, de a másik fél egy harmadikkal akadt össze, így – fintorodtam el, és szomorúan emlékeztem vissza a disco-ban látottakra. Nem azt sajnáltam, hogy Sasha nem velem volt, hanem azt, hogy hazudott nekem, nem az igazi arcát mutatta, és ez azért nem volt kellemes.

– Sajnálom – sütötte le szomorúan a szemeit.

– Nem probléma, jobb ez így. Amúgy is hülyén hangzott volna, hogy Shasta és Sasha. Jesszusom! – csaptam homlokon magam a megvilágosodástól. – Ez eddig fel se tűnt. Shasta és Sasha. Úristen! Mintha egy mesében lennénk a főszereplők! – nyekkentem fájdalmasan, majd nagyokat kortyoltam a teából.

– A hasonlataid valami fenomenálisak. Simán elmehetnél stand-upozni – mart belém, én azonban büszkén szegtem fel a fejemet.

– Ilyen szép bókot sosem kaptam még – összenevettünk, és egy pillanatra összeforrt a tekintetünk.

Én kaptam el a pillantásomat, zavarba jöttem. Akkor jutott el a tudatomig, hogy mi is történt az elmúlt másfél órában. Randira mentem,

ami csúfos kudarcba fulladt, de közben szó szerint az ölembe pottyant egy lehetőség, amivel hülye lettem volna nem élni. Végül is a konyhában iszogattam a teát egy nyomozóval, aki így, ilyen rövidke ismeretség után tökéletes partinak tűnt. Vicces volt, tisztelettudó, figyelmes, és látta rajtam, hogy valami bánt, ezért nem hagyott egyedül. És ez nekem annyira jólesett.

Ritkán látjuk meg a problémát a tekintetek mögött. Sokszor több éves barátság kell ahhoz, hogy érezzük a másik rezgéseit, ám ő azonnal tudta, hogy nem vagyok rendben, rögtön rám hangolódott. Talán ez nem véletlen, talán ennek így kellett lennie.

– Hiszel a véletlenekben? – villantottam meg a szememet.

– Véletlenek nincsenek. Ha lennének, akkor nem lenne ennyi munkám – szusszant egy nagyot. Ő is gondterheltnak tűnt, és sejtettem, hogy a foglalkozása miatt. Nem lettem volna a helyében, tiszteltem azért, ami volt.

– Tehát mi okkal találkoztunk? – Ahogy ezt kimondtam, felém fordította a fejét, mélyen a szemembe nézett, és akkor álltam a pillantását. Akkor valami olyan csillant a szemében, amitől egyszerre ijedtem meg, de ugyanakkor elöntött a melegség is.

– Lehet, hogy igen – felelte, miközben letette a pultra a bögrét, majd felém lépett.

Hatalmas volt, borzasztó magas, széles vállú, igazi kommandós alkat. Rövid barna haja és több napos borostája kifogástalan állapotban tündökölt, a szemei eszméletlen szép színekben pompáztak, az illata bódító volt, a közelsége pedig a padlóra küldött. Nagyon régen nem éreztem azt, amit mellette. A vonzalom nyers erejét, a vágyat arra, hogy közeledjek felé, hogy ne engedjem el, mert ebből akár több is lehet. És úgy gondoltam, ez kölcsönös.

– Lehet? – pillantottam fel rá nagyot nyelve.

– Nem vagyok biztos benne, nincs elég bizonyítékom – mondta, ahogy kivette a bögrét a kezemből. Mereven figyeltem, de nem tudtam megmozdulni, megbénított.

– És akkor most? Helyszínelni akarsz? – nyeltem egy hatalmasat, ahogy lehajolt, és az arcom előtt állt meg. Az ajka araszkra volt az enyémtől, és hirtelen úgy gondoltam, ez talán mégsem olyan jó ötlet.

– Ha te is akarsz – suttogta az arcomba, aztán apró pusztit lehelt a számra. Csak egy ártatlan puszi volt, de égnek meredt tőle az összes pihe a testemen. Elöntött valami megmagyarázhatatlan érzés, és sutba dobtam az elveimet. Átkaroltam a nyakát, aztán vadul tapadtam az ajkára, megcsókoltam.

Örült iramban járt a nyelvünk egymás szájában, éhes csókban forrtunk össze, közben pedig az ölébe ugrottam. A fenekemnél fogva tartott meg, aztán megfordult velem, és a konyhapultra tett. Egy pillanatra megállt, a szemembe nézett, mintha a beleegyezésemet kérte volna.

– Nem szoktam ilyet csinálni, de azt érzem, szétszakadok, ha nem érhetek hozzád – lihegtem felajzottan az ajkába. Az őszinteség utat tört magának, ha akartam volna, se tudtam volna elfojtani a valódi érzéseimet, gondolataimat.

– Én sem szoktam, de hasonlóan érzek – értett egyet, közben végigsimított az arcomon, majd a nyakamra vezette nagy tenyerét. Beleborzongtam az érintésébe, és tudtam ennyi volt, nem fogom tudni tartani magam.

Akartam őt, kívántam, és akkor először olyan vad érzések kavaroztak bennem, amiket már nagyon régen nem éreztem. Védtelenül találtak, és fejest ugrottam miattuk a mélybe.

Sietősen kioldottam a nadrágját, aztán félig merev férfiasságára csúsztattam a kezemet, lassan vezettem rajta végig, ő pedig a derekamba

kapaszkodva hajtotta a fejét a vállamra. Csupán ettől benedvesedtem. Az idegen, aki megmentett egy baljós éjszakán, akkor éppen a jutalmát szeretne volna elnyerni, és én készséggel álltam elé. Nem is gondolkodtam azon, mi lesz ezután, hogy másnap vajon... Nem érdekelt! Talán kellett volna, de akkor annyira elvakított ez a férfi, hogy nem láttam túl rajta.

Apró csókokkal hintette be a vállamat, majd a kezemre tette az övét, felemelte, és a vállára helyezte. Lágy és finom csókot lehelt az ajkamra, közben felhajtotta a szoknyámat, és a combomra simította az ujjait, úgy haladt felfelé. Megremegtem az érintésétől, mert egyszerre volt gyengéd és követelőző. Tudta jól, hol a határ. Az örületbe kergetett.

– Elmehetünk addig? – kérdezte, ahogy rám pillantott.

– Meddig? – nyögtem kéjesen, amikor bugyin keresztül hozzám ért. – Úgy érzem, már messzire mentünk – sóhajtottam, és lehunytam a szemeimet, miközben lágyan simogatni kezdett.

– Abbahagyjuk?

– N-nem – nyöszörögve kapaszkodtam erős vállába.

Eltávolodott, majd lehúzta a bugyimat. A könyökömre támaszkodtam, úgy figyeltem, ahogy a hüvelyem fölé hajol, benyálazza két ujját. Jólesően sóhajtottam fel, amint az ujját rávezette, és összekeverte a nedvességemet az övével, azután belém csúsztatta. A hátamra vágtam magam, és hangosan nyögdécseltem, amint előkészített. Lassan ujjazott, finoman dörzsölte hüvelykujjával a csiklóm, aztán hirtelen abbahagyta, megmarkolta a csípőmet, és megemelt.

A fenekem a mellkasán pihent, míg nyelve kíméletlenül elmerült vágytól lüktető nőiességemben. Egyre jobban akartam, hogy azt tegyen velem, amit csak szeretne. A bolondjává tett. Párszor belém nyalt, virgoncul játszott a csiklóm, azután visszatett a pultra, és a bejáratomhoz igazította a

férfiasságát. Néhányszor megdörzsölt vele, hogy a nedvességemből rá is jusson, majd belém hatolt.

– Istenem, mennyire finom vagy! – mordult fel, ahogy mozogni kezdett.

A színek élénkebbek lettek, az illatok erősebbek, a szívem hevesebben lüktetett, és a testem csak őt kívánta.

– Isteni vagy! – nyögtem, miközben a hajamba túrva mozogtam a márvány konyhapulton.

Pózt váltott, a hasamra fordított, de úgy, hogy közben a combjaim is a pulton voltak. A fenekembe kapaszkodva merült el újra mélyen bennem. Élvezettel fogadtam minden egyes lökését, úgy éreztem, csillagokat látok a mámortól. Vadul dübörgött bennem, miközben lobogtak a teste mellett a lábaim.

– Megőrülök tőled! – bíztattam hangosan, levegő után kapkodva. – Ez az, igen! – engedtem ki a hangom, ahogy a pult szélébe kapaszkodtam.

– Kikészítesz! – nyögött fel, majd hátrébb húzott, de közben biztosan tartott. A csiklómra vezette egyik ujját, és ingerelni kezdett.

– Ahn, ne hagyd abba! Kérlek, ne! – sikoltottam magamból kikelve, ahogy elérte az agyamat a kielégülés.

Annyira rászorítottam, hogy alig bírt mozogni bennem, és ezzel ő is elélezett. Mélyről jövő morgással öntötte el a testemet forró magjával. Óvatosan letette a lábaimat, majd még párszor megmártózott bennem, amire felsikoltottam. A hátamra hajolt, éreztem örült szívdobogását, egyszerre lüktetett az enyémmel. Elhagyta a testem, azután lassan emelkedtem fel, majd megfordultam. Izzadtak voltunk, kipirultak és kielégültek. Széles mosolyra húztam a számát, aztán csillogó tekintettel néztem fel rá.

– Nehéz bármit is mondani – sóhajtottam levegő után kapkodva.

– Akkor ne beszélj – elkapta a nyakamat, magához rántott, és vágytól fűtött csókban egyesült velem.

Így történt, hogy Shasta Flare életében először spontán cselekedett. Nem éppen a legjobb kivitelezés volt, hiszen egyéjszakás kapcsolatba bonyolódtam, de az életben vannak olyan dolgok, amiket nem tudsz megmagyarázni, csupán csinálod. Dempsey ilyen volt. Teljesen levett a lábamról, totálisan elhomályosította az elmémet, elfedte a tisztánlátásért felelős receptoraimat, és ezeknek hatására odaadtam magam neki.

Azon az éjjelen még kétszer tett a magáévá, és összebújva aludtunk el.

Az ébredés keserű volt, mert egyedül voltam, amikor magamhoz tértem, és akkor már tudtam, hatalmas hibát követtem el ezzel. Elvette, amit nem szégyelltem, aztán otthagytott. Talán ki is használt, de hiszen én sem voltam különb. A lelkébe kapaszkodva szívtam el az erejét, ami pillanatnyi megkönnyebbülést hozott, de másnapra már nem maradt belőle.

Egy kicsit könnyített női mivoltomon ezzel az éjszakával. Egy kicsit úgy éreztem, szüksége van rám valakinek, még ha csak a szexről is szólt. Egy kicsit újra érezhettem, hogy van remény...

Hétfőn szemernyi szégyenérzet nélkül léptem be az irodába. Sasha már várt, az asztalomnál, a székemben ülve találtam. Elnyújtott sóhaj hagyta el az ajkam, ahogy becsuktam az ajtót.

– Szóval itt vagy! – pattant fel, aztán felém sietett. Nem gondolkodtam, lekevertem neki egy pofont. Nem is tudom, honnan volt ennyi merszem, ráadásul a munkahelyemen, de megtettem. – Mi van veled? Hiszen te hagytál ott! – förmedt rám idegesen, az arcát masszírozva.

– Miután láttam, hogy a nyelved annak a szőke nőnek a gyomorszáját súrolja, mégis mit kellett volna tennem? – szegeztem neki ingerülten a kérdést. Elkomorult az arca, majd lehajtotta a fejét. Tudta jól, hogy bűnös.

– Az csak... Semmi nem volt – legyintett lemondóan.

Akkor hatalmas undor öntötte el a szívemet vele kapcsolatban. Nagyon félreismertem. Neki aztán mindegy volt, csak luk legyen. Ha hamarabb érkezem azon az estén, valószínűleg én is csak egy semmi lettem volna.

– Teljesen mindegy, hagyjuk ezt – toltam el a vállánál fogva az utamból, majd az asztal felé indultam.

– Hagyjuk? Én azt hittem, mi... – Nem hagytam, hogy végigmondja, a szavába vágtam:

– Én is, de sosem lesz olyan, hogy mi. Zárjuk le, kollégák vagyunk, semmi több.

– Komolyan így? Egy nő miatt? – záporoztak a hülye kérdések, de én erre cinikus fintorral csóváltam meg a fejemet.

– Ne merülj bele, inkább csukd be az ajtót. Kívülről! – mutattam az iroda ajtaja felé.

– Te is csak egy hülye picse vagy, aki felfújja a dolgokat! – hisztérikus hanglejtéssel indult meg az ajtó felé, aztán becsapta.

– Jól van akkor – köszörültem meg a torkomat, és hálát adtam az istennek, hogy Sasha valódi személyisége még most bukott ki, nem azután, miután komolyra fordult volna kettőnk között a dolog. Ő is csak egy színész volt, aki bármit képes lett volna megtenni egy puncsi miatt. Jobb volt ez így.

Délben ebédszünetre indultam. Nem hívtam Beccát, egyedül akartam lenni. Mélyen élt még bennem a Dempsey-vel töltött éjszaka, és szerettem volna rendezni a gondolataimat, mert a hétvégén nem sikerült. Folyamatosan lejátszottam mindent a fejemben, és nem tudtam elhinni, hogy mindez valóban megtörtént. Ilyen nincs, maximum egy filmben.

Lehet, hogy én is egy filmben élek?

Annyira el voltam tompulva, hogy már magam sem tudtam, mi történt körülöttem. Sokat dolgoztam, és amikor meg kellett volna gyászolnom a kapcsolatomat, nem tettem, aztán most tört elő belőlem minden. Baj volt-e?

Senki sem tudta rá a választ, legfőképpen én nem. Megbántam azt az estét, de nem is. Nem tudtam zöld ágra vergődni kusza gondolataim felett, teljesen összezavarodtam.

A pult előtt haladtam el, amikor ismerős illatot éreztem. A citrus és a fekete tea keverékét. Illetődötten pillantottam oldalra, és magam sem hittem el, amit láttam.

– Szia Shasta!

Dempsey lépett elém mosolyogva, majd lehajolt, hogy pusztit nyomjon kipirult arcomra. Éreztem, hogy reszket a szám széle, és konkrétan a földbe gyökerezett a lábam.

Mi történik?

– T-t-tee? – dadogtam sokkos állapotban. Nem éppen erre számítottam.
– Honnan? Hogy? Csípj meg, kérlek, hogy nem álmodom – nyöszörögtem az utolsó mondatot, mert hihetetlen volt az egész.

– Ne haragudj, hogy szó nélkül leléptem, és nem is kerestelek, de a munkám sajnos szólított. Láttam a belépőkártyádat a fogason, és gondoltam megkérdezem, lenne-e kedved velem ebédelni – mosolygott rám megnyerően, csillogó szemekkel.

– L-lenne – bólogattam elaléltnan.

Újabb meglepő fordulat. Akkor már úgy gondoltam, hogy nem követtem el hibát azzal, hogy péntek este oda szerveztem a randit Sashával, mert vele ugyan elbuktam, de kaptam helyette egy ajándékot. Mert Dempsey Lynch számomra olyan volt, mintha idő előtt lett volna karácsony.

Meggondolatlan, hirtelen felindulásból elkövetett egyéjszakás kalandnak hittem, amit váratlan fellángolás miatt követtünk el, ám ezt akkor gyorsan el is vetettem. Ott volt, megkeresett, elhívott, tehát érdeklődött irántam, és ő sem volt közömbös nekem. Szerettem volna komolyan megismerni, és úgy tűnt ő is hasonlóan vélekedik.

A lift felé menet maga elé engedett, én léptem be először. Ahogy becsukódott az ajtó, elkapta a derekamat, majd a falnak passzírozott, az arcomba hajolva suttogta felajzottan:

– Hölgyem, önnek jogában áll elcsábítani.

Nevetve karoltam át a nyakát, majd a karjaiba bújva szippantottam mélyet finom illatából.

– Előbb keressük meg azokat a bizonyítékokat, nyomozó – búgtam elégedetten, aztán az ajka felé hajoltam, és lágy csókban forrtam össze vele a liftben.

Az első benyomás nem biztos, hogy az utolsó. Az sem valószínű, hogy nem változik meg egy adott emberről az idő elteltével a véleményünk. Velem mindkettő megesett. Kellemesen csalódtam ebben a gyengéd óriásban, aki kitartott mellettem egy nehéz pillanatomban, aztán visszatért, hogy folytathassa megkezdett misszióját.

Azt pedig csak az idő tudhatja, hogy merre fog tartani a közös ügyünk. Bíztam benne, hogy jó irányba.

Hamarosan folytatódik...

A sorozat következő része:

Jogában áll szeretni

Ruby Saw további novellái:

Sorsok sorozat:

